

Kao što smo već rekli, Gadamer u razumevanju zahteva koji dolazi od umetničkog dela u pogledu na istovremenost njegovog vremenovanja, razvija pozivajući se na Kjerkegorov pojam istvorenosti. (157) Kod Kjerkegora dati pojam ne upućuje na to da se ovde misli na ono puko “biti u istom vremenu”, već je izraz zadatka i napora, zadatka koji se postavlja verujućem čoveku da ponovi Hristovo prisustvo, koje je naravno faktički stvar onoga prošlog. Posledica ovog razivjanja je ono što smo još na prvim predavanjima nazvali jedinim kanonom Gadamerove filozofske hermeneutike, ili jedinim pravilom, a to pravilo glasi: Držimo se stvari kao istovremene! Naime, intepretacija jeste uključena u kretanje same stvari, a zadatak interpretacije jeste da pokaže stvar u njenom značaju za sadašnje vreme, tj. da je pokaže ne kao da pripada nekod izgubljenom vremenu prošlosti već da pripada ovde i sada, da govori iznova, odnosno ponovo. Naravno, prethodno rečeno ne znači da dati zahtev dolazi od moći subjektivnosti da nešto učini savremenim po bilo koju cenu, već se tiče samog života umetničkog dela koje i živi tako što se uvek i iznova ponavljajući obnavlja.

Valencija bitka slike

Gadamer vlastitu analizu bitka umetničkog dela nastoji da proširi, tj. pokaže i na onome što na prvi pogled ne određuju prethodne analize: naime na fenomen slike, dekorativnog i književnosti. Mi ćemo ovde pratiti primer slike, ista logika će biti prisutna i u preostala dva fenomena, a ovde je ona posebno jasno istaknuta, te se stoga držimo nje.

Gadamer razmatrajući bitak slike postavlja dva ključna pitanja: “..u kom pogledu se slika razlikuje od odslikavanja (pitamo, dakle za problematiku pralika), a zatim, kakav odnos slike prema njenom svetu proizilazi odatle.” (167)